

ALLÒ QUE ET FA CREURE EN LA REALITAT...

En créixer t'adones que no sempre les coses són com t'esperaves, que no sempre els resultats obtinguts quadren amb les teves hipòtesis, però el que està clar és que el camí per aconseguir-ho és tant o més important que les mateixes respostes. Jo sóc una d'aquelles persones que es pregunten sempre el perquè de les coses, sóc difícil de convèncer i no tothom es capaç de fer-me creure la cosa més senzilla que qualsevol amb una mica de intel·ligència creuria. Tot i que això mai ho he pogut manifestar.

Moltes vegades penso que la meua vida és diferent a la de la resta, simplement pel fet de veure que la gent no actua de la manera com jo ho faria . Vaig marxar de França quan tenia vint anys , i no pas per cansar-me de veure una torre amb estructura triangulada cada dia, sinó perquè vaig adonar-me que la gent no m'entenia. Vinc d'una família amb un nivell de vida envejable per altres, tot i que no sé com una persona que ja és feliç pot envejar a una altre pel simple fet de tenir més diners o un nivell adquisitiu més alt, és un dels molts perquè que s'acumulen als meus pensaments. I aquesta família que tantes riqueses tenia, li'n faltava una de molt essencial, la comprensió. Durant molts anys seguits, vaig haver de suportar com uns pares que en el fons t'estimes t'intenten crear un futur sense demanar-te la opinió. Cada nit, les meves llàgrimes eren més llargues que el nombre pi i tot i així us asseguro que encara em quedaria curta, ja que no us podeu arribar a imaginar els rius formats de gotes de ràbia que ocupaven més d'una tercera part de la meua habitació. I d'allà no sortien, ni tampoc cap altre sentiment. Per això, al cap de dos anys de rebel·lió personal em van diagnosticar autisme lleu. Jo sabia que era allò, i estava convençudíssima que no ho tenia, però no tenia ganes de discutir ni de parlar amb una gent que estranyament estimava però que no reconeixien que eren ells els causants de la meua ràbia.

Us ho explicaré, des de petita em van portar a una escola molt estricta on allà et preparen per cursar estudis posteriors, anava d'educació infantil fins a batxillerat i la veritat és que jo vaig aguantar fins a acabar batxillerat tot i que encara no entenc com em deixaven cursar estudis normals si es pensaven que tenia una malaltia com aquella. Ho sento molt pels meus pares, però crec que en el fons sabien que no tenia res, però els hi agradava fer-se la víctima i fer caure la cara d'admiració a la resta veient com jo prosseguia els estudis traient tant bones notes tot i patint autisme. Volien que de gran fes dret, tenir una advocada a casa els aniria de meravella per poder presumir encara més, ja que aconseguir una carrera així són molts anys de pelar-te els colzes. Per descomptat, vaig renunciar i al acabar batxillerat vaig marxar deixant-los tant sols com els divisors dels nombres primers. Si us he de ser sincera, mai els havia vist d'aquella manera quan vaig tancar la porta

de fusta massissa de casa amb una maleta a cada mà. Un trist <<adéu>> que encara sento com si fos avui va sortir de la boca dels meus pares i jo sense mostrar-los massa interès vaig marxar deixant enrere el nombre pi que tantes vegades m'havia deixat seca.

No tenia rumb, no tenia lloc on passar la resta de la meua vida, però si que tenia una decisió i era marxar el més lluny possible. Era d'hora quan vaig anar-me'n així que vaig decidir comprar un bitllet de tren amb destinació Barcelona, com que em trobava a París, la capital, era força fàcil trobar un bitllet d'última hora i a més segur que no era a preu d'or. Em seria assequible, i ho vaig aconseguir, el meu tren sortia a les cinc de la tarda tot i que no sabia massa bé que fer durant l'estona d'espera. Passejar per allà ho havia fet tantes vegades... Però no em venia d'una més, seria el meu acomiadament, l'acomiadament del país on havia nascut i on m'havia criat. Vaig anar a la plaça de Athénée i en una de les cafeteries em vaig demanar un "cappuchino" d'aquells que sempre m'acompanyaven en els moments difícils. Vaig estar-me com dues hores esperant una resposta a la vida, una resposta que em digués perquè veia el món tant distant a mi i perquè no podia entendre com la gent creia que no em coneixia ja que no expressava els meus sentiments en públic. El món era estrany, o potser era jo la peça que no encaixava en el trencaclosques.

I tot just en el moment d'alçar la mà per cridar el cambrer que em portés la conta vaig veure un senyor gran, més aviat vell, que em mirava. Em tenia clavats els ulls i em feia sentir incòmoda. En un tancar i obrir d'ulls, tenia el paperet del que devia a sobre la taula tot i que no vaig acabar d'entendre com és que m'escrivien l'euro i mig de la despesa amb palets, és a dir sense nombres. I tampoc em van tornar el canvi quan els hi vaig donar el bitllet de cinc. No tenia ganes de discutir així que no em venia d'un parell de monedetes més. Al sortir de la cafeteria, l'home ja no hi era i la veritat és que em sembla que em va deixar estranya, de fet el món estrany li faltava alguna cosa que em feia donar-li sentit a la vida. Però bé, tornarien a ser tonteries meves que no em feien cap bé.

Vaig fer temps fins a les cinc de la tarda, tot dinant un entrepà que portava fet de casa. I quan ja ven ser definitivament les cinc de la tarda vaig entrar decidida a l'estació de tren i em vaig asseure en un seient del vagó. Em vaig aixecar ràpidament d'acte reflex quan vaig descobrir que m'havia assegut a damunt d'un sobre de paper on hi posava amb lletres ben grans el meu nom. Ostres me n'havia oblidat, em dic Axioma i per tant això és el que posava escrit en aquell sobre que estranyament, es trobava al seient del tren que em portaria a Barcelona. Sense ni pensar-ho gaire, vaig obrir-lo i va sortir un full plegat en quatre trossos que demanava sense pietat que el desplegués. Hi deia:

Estimada Axioma,

Sé que et trobes en un moment de la teva vida on res té massa sentit, i on sents que et trobes sola encara que sàpigues que no ho estàs. T'entenc i és que jo també m'he sentit així, de fet forma part de la meva vida i del destí.

Segurament estaràs pensant que tot això és una broma, però no, és cert. I tu ets la persona que ha de somiar en fantasies aquest any, de fet ha de creure en la màgia per sobre de la raó i ha de defensar els seus ideals quan encara no sap quins són.

Et faré un breu resum que espero que et serveixi per comprendre quina és la teva missió a la vida durant la quantitat de temps que el teu cervell necessiti per assimilar i elaborar una resposta eficient. Respira fons i segueix llegint, d'avui ençà el món ha canviat i ha tornat endarrere en els seus avenços. I sí, ha desaparegut aquella ciència que et fa creure en la realitat, però tu tens la capacitat de salvar-la.

Cada quatre anys, es convoca una reunió de supervivència on les persones que hi són necessàries assisteixen i acorden certes normes que fan que la vida segueixi, i que no es trenqui el fil de la exactitud dels descobriments. Com cada any, s'ha tornat a acordar per unanimitat la llei bàsica per excel·lència, la renovació dels inventors i descobridors.

Crec que amb això pots tenir una mica d'idea del que has de fer aquest any i és que sé que tu ets la persona ideal per fer-ho. I sobretot, recorda que mentrestant el món segueix parat en suspensió i amb preguntes i problemes sense resposta, que no poden solucionar.

Compleix amb el teu deure, de tu depèn el futur de la vida de sempre,

Atentament,

Hauries de saber qui sóc.

Aquella carta va ressonar dins la meva ment durant uns grans instants de temps, i és que mai havia pensat que la vida real podés ser més fascinant que els contes de fades. Creia que començava a entendre les coses, que començava a sentir la necessitat de salvar un sentiment de raó que feia trobar solució a molts problemes, necessitava salvar una ciència que m'emocionava, les matemàtiques. No em podia imaginar com seria un món sense elles, com podria entendre's la gent si no tenien prou recursos com per fer-ho. La qüestió ara no era aquesta, sinó el fet d'esbrinar com podia aconseguir tornar-li la vida a una cosa immaterial que tanta gent necessitava i jo estimava bojament. No es podien esvair i és que havia de fer alguna cosa. <<Queda aproximadament un quart d'hora per arribar a la seva destinació, Barcelona. Moltes gràcies per la seva atenció.>> Allò em va trencar el ritme dels

pensaments. Havia de pensar alguna cosa fàcil de demostrar que fes entendre al “jurat” de la prova que el món havia de seguir amb les matemàtiques eren essencials per a la vida. Però subliminalment a la carta hi deia que havia de fer algun descobriment important.... Però quin?! Tot el que és necessari saber ja ho sabem! Tot i que no sempre ens hem de donar per satisfets, sempre hi ha alguna cosa que se’ns escapa de les mans i estic segura que n’era el cas.

<<Ha arribat al seu destí. Gràcies per confiar en nosaltres.>> Ja havia arribat a Barcelona i la veritat és que no estava massa en el paper de noia rebel que s’havia escapat de casa per incompresa. Vaig baixar del tren i em vaig dirigir a un taxi d’aquells que esperen amb impaciència, a prop de les estacions, clients que baixen del tren en busca d’un vehicle que els porti al seu lloc d’allotjament. Podem dir que més o menys jo complia aquell perfil de persona, la petita diferència és que jo no sabia el lloc exacte on m’instal·laria, però si que anava a algun lloc llunyà de l’estació. Vaig demanar al taxista que em portes a la plaça Catalunya ja que allà segur que trobaria un hotel on poder-m’hi estar almenys durant un parell de nits. Ostres, el fet de no haver de pagar el taxi de forma normal em va fer pensar en la carta que m’havia trobat al seient del tren. Se’m feia molt estrany veure com la gent convivia sense una de les coses més importants en mi, i suposo que per molts d’altres si existís en aquells instants d’incertesa.

Quan ja estava en una de les habitacions de l’hotel més assequible que vaig trobar, quatre llàgrimes mal contades van caure de sobte dels meus ulls. Em vaig rellegir la carta i no sé perquè em va fer veure les coses diferents, en aquell moment entenia més coses que abans no havia ni assimilat. He de creure en la màgia, vaig pensar. Però quina màgia? Jo que sàpigues no ocupava un lloc a la vida, no tenia raons com per creure’n l’existència però el meu cervell per primera vegada a la meua vida va obrir les portes a la fantasia. Em va deixar creure en la més mínima incredulitat que mai hagués pensat, però va aconseguir trobar una resposta a la carta. Que havia d’aconseguir-ho ja ho sabia, però el que vaig aprendre en aquella segona rellegida és que ho podia fer, que per alguna cosa era jo l’escollida.

<<When i was younger, I saw my daddy cry...>> El meu mòbil va sonar, vaig mirar a la pantalla i evidentment era la meua mare. <<And cursed at the wind, he broke his own heart...>>, la cançó seguia sonant tot i que això no era el que més m’importava ja que era la meua preferida. Vaig ser forta i el vaig agafar, ho sento però ho he de dir, una noia amb autisme no hagués agafat el telèfon, de fet no se li hagués ni passat pel cap mirar qui era.

-Sí?- Vaig dir tímidament.

-Axioma? Has arribat bé? On estàs?- Va contestar la meua mare.

-Sí, no cal que us preocupeu. La vostra filla responsable ha arribat bé.

-Ostres, em deixes molt millor filla meua. Quan tornaràs?- Va seguir insistint.

-Mai, allà estaria igualment sola, no? Segons vosaltres no tinc la capacitat de parlar amb ningú i poder expressar els meus dubtes i problemes, oi que no? He estat molt de temps aguantant una mentida, no vull ser més motiu d'orgull per una família que m'estima forçadament. És la meua vida i a partir d'ara la viuré d'una manera digne, així que no vull saber res més de l'Axioma Simone que vosaltres coneixeu. Recordeu-la si voleu però no hi serà més. T'estimo i no puc permetre-m'ho, així que adéu mare. – I vaig penjar el telèfon mentre el nombre pi tornava a aparèixer a la meua vida, de fet a la vida d'una nova Axioma.

Aquella nit se'm va fer eterna, les paraules que li havia dit a la meua mare van ser presents durant tota la velada d'incertesa. També vaig fer una cosa de profit, pensar. Sí, pensar molt i intentar buscar arguments per fer reviure aquella ciència que ara s'havia amagat a sota dels records dels pares que em venien al cap, quan intentava fer memòria de tot el que m'havien ensenyat a l'escola. Coneixia molts físics, químics i matemàtics que havien tingut un paper important en la història que ens feien estudiar, però jo començava a dubtar si era prou competent per no fer-los desaparèixer. Van fer descobriments molt importants però jo era una simple noia que acabava de cursar batxillerat i només tenia 20 anys d'experiència a la vida. L'eufòria de la carta anava disminuint, i és que em sembla que aquella carta em motivava quan la llegia. Finalment vaig adormir-me.

L'endemà al matí em vaig despertar força tard, em vaig haver d'espavilar perquè no em tanquessin el bufet lliure d'esmorzar del que disposava l'hotel. Però vaig arribar-hi, tot estava boníssim i em vaig atipar com no ho havia fet mai disposada a passar un dia sense menjar massa cosa. Volia aprofitar i visitar Barcelona, si més no seguia sent una turista. Primer pensava dirigir-me a la Sagrada Família, tothom a qui conec que ha anat a la capital de Catalunya, m'ha dit que aquesta catedral és essencial per visitar, que és un dels llocs més bonics que existeixen. I és que jo no em crec les coses així per què sí, em fa falta comprovar-ho amb els meus propis ulls. De fet és com tot, quan un argument cert per sí mateix l'has de demostrar costa. Tampoc existeix cap manera de nombrar una realitat, simplement podem convèncer amb arguments sincers i ulls crítics que expressen fidelitat. Mai he trobat la manera de dir que l'arrel quadrada de 81 és 9, mai he sabut dir que era això, simplement una cosa certa que a la gent del món d'ara li costaria de creure ja que no té cap coneixement del tema. Em faria falta quelcom per poder dir que 2 més 2 són 4 o que les meves llàgrimes de desesperació són més llargues que el nombre pi. En aquell instant, els ulls se'm van tancar de cop i el cor em va començar a batejar més accelerat de lo normal.

En tornar a obrir-los, em vaig trobar en una saleta, petita pel meu gust. Al centre, hi havia una taula plena de gent, gent que m'era coneguda i no sabia de què. <<Molt bé noia, sabíem que ho aconseguiries.>> M'ho deien a mi? Doncs sí, ho vaig comprovar quan una mà em va tocar de sobte l'ombro esquerra. Em vaig girar sobtadament per veure qui havia sigut el culpable del meu ensurt. I aquest me'n va provocar un altre, davant meu vaig veure a una dona admirable. A una de les dones que sempre havia volgut ser pel simple fet de tenir una intel·ligència sobrenatural.

Era la mateixa Hapatia d'Alexandria, i al fixar-m'hi bé vaig veure una sèrie de personatges importants més. Vaig reconèixer en Pitàgores de Samos, en Tales de Milet, l'Euclides i molta més gent que no em cansaria mai de parlar-ne. Ara em començaven a lligar les coses i creia que havia arribat al punt on la màgia ja havia florit completament. Jo callava, no gosava dir res, però tothom em contemplava amb un orgull diferent, un orgull tan sincer que mai havia comprovat en els meus pares. Hipatia va seguir:

-Creiem que tu eres la persona indicada per passar la revisió de salut de les matemàtiques aquest any. I ho has aconseguit, cada quatre anys es convoca aquesta reunió on sempre acordem que ha d'haver-hi una renovació del personal implicat en aquest àmbit. Com veus, els assistents som persones que hem passat pel lloc on estàs tu ara. Sí, és cert jo havia estat una noia amb una vida normal que creia que res no tenia sentit i d'una manera o altre m'ho vaig fer per dir adéu a tothom en un punt de la meva vida i començar a emprendre una nova aventura. Com veus tu has fet el mateix, has solucionat els problemes que tenies a casa fugint. I encara que no ho vulguis, has dit l'últim adéu a la teva família. T'hem portat aquí ara perquè ja has fet la millora que et tocava. Has descobert un nou terme per a les matemàtiques que fins ara no existia, l'axioma, el nom que se li donarà a partir d'ara a tot argument cert que es pugui comprovar. Com que 9 és l'arrel quadrada de 81 o que 2 més 2 són 4 com deies tu. I sí, li hem posat el teu nom en honor teu. A partir d'ara tu formaràs part d'aquestes reunions i hauràs fet possible la continuïtat de les matemàtiques a la vida real. Ara mateix, et trobes en un món paral·lel on es controlen els avenços que fan els nostres companys al món real i qualsevol error que es detecti es comunica. Et prego que si tens algun dubte que me'l diguis immediatament. Estem molt contents de la teva presència, has anat molt ràpid en els teus actes. Benvinguda Axioma, un plaer.

- Estic molt sorpresa la veritat, des de petita m'he sentit una noia normal tot i que he de reconèixer que la meva vida no era del tot corrent. Mai m'havia pensat arribar on estic ara, perquè de fet en desconeixia l'existència del lloc. El que fins ara he estat quedarà marcat en el món real i estic segura que en faran un bon record les persones que en el fons m'han estimat. Moltes gràcies per donar-me la oportunitat de formar part d'un col·lectiu com el vostre, us admiro! I no dubteu que compteu amb una de les persones més complidores que existeixen! I a sobre depend de les matemàtiques, trobo que són essencials en la vida, m'ha costat imaginar-me-la sense elles!- Vaig dir pensant en cada moment la paraula que emprava.

Una cadira es va moure tot deixant-me un petit camí per assentar-m'hi, i així ho vaig fer. Quan vaig aixecar la mirada em vaig trobar el rostre del senyor de la cafeteria de París al davant, i en aquell moment vaig entendre-ho tot. No sempre la vida surt com t'esperaves i no sempre els resultats que obtens són els millors, però el que de veritat importa és el camí que has seguit per aconseguir-ho. En aquest cas, he tingut un final afortunat i he après a creure en la màgia de la ciència i de la vida. Tot això ha de quedar segellat per sempre i és que d'aquí quatre anys, tornarem a tenir una reunió on jo assistiré que possiblement acordarem la llei tradicional i és en aquell

moment on qualsevol de vosaltres pot ser la salvació de les matemàtiques. Esperem que la persona escollida sàpiga la responsabilitat que té a sobre, ja que us imagineu una vida sense nombres? Jo vaig viure-ho i us asseguro que no és el més recomanable. Molta sort a tots i a seguir creient en la fantasia del món real que potser d'aquí a poc us trobeu en un món paral·lel on tot es veu des d'una altra perspectiva.

Axioma